

Hvor er psykologene?

TEKST

Av Eva Ramm

PUBLISERT 5. april 2009

Stadig hører vi om tvang i psykiatrien, senest at den har øket med 20 prosent de siste årene. Ti tusen tvangsinnlegges hvert år, hvorav ni tusen trolig aldri skulle vært det. Overmedisineringen fortsetter til tross for uheldige bivirkninger. Man forflytter pasienten fra sted til sted, mens pårørende er et onde som bør holdes unna pasienten. I stedet for hjelp til selvhjelp har vi laget et opplegg for evig «omsorg».

Eksempellisten over feil og mangler i norsk psykiatri er skremmende lang, men uten at psykologene tar til orde. Men nettopp Norsk Psykologforening kunne være den instansen som tar opp konkrete saker og krever dem gjennomdrøftet på kommunalt og statlig nivå. Og dagens systemtro psykologer kunne gni splinten fra trollspeilet bort fra øynene og begynne å snakke ut, i tråd med det mange fortsatt mener er målet for *god* psykologi: Det selvhjulpne og selvrespekterende mennesket.

Rett nok skjer det ting bak kulissene, som recovery-tradisjonens satsing på brukernes egne ressurser (tenk: man har omsider oppdaget at det går an å komme seg av seg selv!). Men har det noen gang skjedd at norske psykologer har anmeldt psykiaterstanden eller myndighetene på menneskerettslig basis? Hvor er det blitt av psykologene? År etter år får norsk psykiatri attest for at den er antikvert og ofte livsødeleggende. Likevel får gammel praksis fortsette, med Legeforeningens velsignelse og regjeringens alltid økende bevilgninger – og psykologenes offentlige taushet. u

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 46, nummer 4, 2009, side

TEKST

Av Eva Ramm